

Voorwoord

Ieder mens is anders, heeft zijn eigen unieke eigenschappen. De een laat iets meer afwijkend gedrag zien ten opzichte van anderen dan de ander. Toch wil ieder mens graag gezien worden, gehoord worden en gesteund worden waar nodig.

Dit is ons verhaal. Een verhaal waarin wij afwijken van het gemiddelde. Op cognitief gebied. Wij scoren hoog op intelligentietesten en denken anders. Dat is soms lastig om toe te geven of om te zeggen. Op een of andere manier ligt er een smet op het woord 'hoogbegaafd'. Dat is jammer. Want het geeft niet aan dat we meer of minder zijn dan een ander. Het geeft slechts aan dat we anders denken en voelen en dat we soms ondersteuning nodig hebben om de wereld te begrijpen en om te slagen binnen het huidige onderwijssysteem.

Ieder van ons is ook weer anders in ons 'anders zijn'. Dit verhaal laat dit zien. Uiteindelijk hoop ik dat mensen die zich hierin herkennen zich gezien en gesteund voelen. Daarnaast geeft het inzicht in de gedachtenwereld van hoogbegaafde kinderen en waar zij tegen aan (zouden kunnen) lopen, thuis en in het onderwijs.

Steef Oskarsson, december 2016

Hoofdstuk 1

- Oudste kind, zoon -

Mijn schepping

Net zoals ieder leven start, startte het mijne met de ontmoeting tussen mijn ouders. Ze waren nog jong en ambitieus. Zij zouden de wereld veranderen met hun ideeën en idealen. Tja, ze wisten nog niet hoe moeilijk dat zou blijken...

Na een mooie studententijd, waarover ze me nog steeds weinig tot niets vertellen, begonnen zij aan hun eerste baan. Man wat viel dat tegen, die regelmaat! Het kostte hen maanden om te wennen aan het werkritme. Vroeg opstaan, douchen, ontbijten, de spits in, 8-9 uur achter een bureau 'werken', om weer in de spits naar huis te rijden, te koken, te eten, vroeg naar bed te gaan en dat telkens weer en weer en weer. Ik zou er ook mee van worden.

Enfin, toen ze hier eenmaal aan gewend raakten, bedachten ze dat zij hun leven konden uitbreiden. Met een nieuw leven, en zo ontstond ik.

Niet dat het zo makkelijk ging. Ik kondigde me op een zomerse zondag aan door de vliezen te breken. Mijn moeders lichaam deed wat verwacht werd en startte weeën. Deze zetten zich echter niet door.

Dus na 68 uur opvangen van weeën en de uitputting nabij besloten de artsen mijn moeder en mij een handje te helpen.

Om er een punthoofd van te krijgen. Letterlijk. Ze plaatsten iets op m'n hoofd zodat ze mijn moeder konden helpen om mij naar buiten te werken. Vacuümpomp noemen ze dat. Ik noem het grof geweld. Je moest eens weten hoe m'n hoofd er na afloop uit zag. Het leek wel een ei. En mijn moeder? Tja, daar zal ik het nu maar niet over hebben. Het genezen van de gevolgen van het hulpmiddel nam enkele weken in beslag...

En of dat nog niet voldoende was bleek er geen kraamhulp beschikbaar voor mijn ouders. Dat ze hierover konden klagen wisten ze toen nog niet. Ik was hun eerste kind. Zo kwam het dat mijn ouders de eerste dagen (lees: weken) aanmodderden wat mijn verzorging betreft. Ze deden heel erg hun best hoor, maar eerlijk gezegd, ze hadden geen idee.

Urenlang huilde ik om hen duidelijk te maken dat de overgang van baarmoeder naar deze wereld best indrukwekkend was. Ik geloof niet dat ze me helemaal begrepen. Ieder geluidje, al het licht, de aanrakingen, ze kwamen keihard binnen. Mijn kleine lichaam raakte totaal overprikkeld.